

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. Bc. L. W.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Štípkem, advokátem se sídlem Stodolní 741/15, Ostrava, proti žalovanému: **Ředitel Policie České republiky - Správy Severomoravského kraje**, se sídlem 30. dubna 24, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2009, č. j. KRPT-6809-25/ČJ-2008-KR-PK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2010, č. j. 22 Ca 295/2009 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ředitele Policie České republiky - Správy Severomoravského kraje ze dne 9. 11. 2009, č. j. KRPT-6809-25/ČJ-2008-KR-PK. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Ředitele Policie ČR, Okresního ředitelství Frýdek - Místek ze dne 25. 6. 2008, č. j. PRŘOŘFM-1123/2008, o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), a toto rozhodnutí potvrdil. Krajský soud v Ostravě vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 19. 6. 2008 obdržel prvoinstanční správní orgán, Ředitel Policie ČR, Okresního ředitelství Frýdek – Místek, sdělení Inspekce ministra vnitra, že stěžovatel v době od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 provozoval ohlašovací vázanou živnost, jejímž předmětem bylo plnění nádob plyny – montáž, opravy, revize a zkoušky vyhrazených plynových zařízení, plnění tlakových nádob plyny. To potvrzoval výpis z živnostenského rejstříku vedeného Živnostenským úřadem Městského úřadu Český Těšín ze dne 18. 6. 2008. Prvoinstanční správní orgán dne 20. 6. 2008 zahájil řízení ve věci propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Dne 20. 6. 2008 obdržel vyrozumění Živnostenského úřadu Městského úřadu Český Těšín ze dne 11. 12. 2007 o tom, že provozování živnosti stěžovatele bylo přerušeno od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2009.

Stěžovatel při projednání věci v rámci prvoinstančního řízení uvedl, že začal podnikat v roce 1996 ještě před svým nástupem k Policii ČR, k provozování živnosti souběžně s výkonem práce policisty mu byl udělen souhlas příslušným služebním funkcionářem. Před účinností nového zákona o služebním poměru (tj. zákona č. 361/2003 Sb.), kterým již bylo zakázáno jakékoli podnikání příslušníka Policie ČR, se snažil svoji situaci vyřešit, nemohl však ukončit podnikání ze dne na den s ohledem na splácení hypotečního úvěru na nemovitost. Svá tvrzení doložil živnostenskými listy, žádostí o povolení provozování živnosti podle § 152 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. ze dne 1. 12. 1999 a souhlasem s provozováním živnosti ředitele Krajského úřadu vyšetřování Policie ČR Smk Ostrava podle citovaného ustanovení ze dne 1. 12. 1999.

Správní orgán I. stupně vydal dne 25. 6. 2008 rozhodnutí č. j. PRŘOŘFM-1123/2008 o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2003 Sb. s odůvodněním, že stěžovatel v době od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 jako příslušník Policie ČR provozoval živnost podle živnostenského zákona na základě živnostenského oprávnění, čímž porušil omezení stanovené v § 48 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 3. 10. 2008, č. j. PSM-6809-14/ČJ-2008-KR-PK, zamítl.

Na základě žaloby stěžovatele zrušil Krajský soud v Ostravě svým předchozím rozsudkem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 22 Ca 340/2008-26, toto rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2008, č. j. PSM-6809-14/ČJ-2008-KR-PK, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě totiž přisvědčil žalobní námitce, že se žalovaný plně nevypořádal s otázkou prekluze práva rozhodnout o propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze blíže odůvodnil svůj závěr o dodržení dvouměsíční subjektivní lhůty, k nedodržení jednorocní objektivní lhůty se však vůbec nevyjádřil, ačkoli stěžovatel ve svém odvolání na nerespektování lhůt poukázal odkazem na § 42 odst. 4 ve spojení s § 209 zákona č. 361/2003 Sb. Krajský soud tak dospěl k závěru, že rozhodnutí je ve vztahu k posouzení běhu objektivní lhůty nepřezkoumatelné.

Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2009, č. j. KRPT-6809-25/ČJ-2008-KR-PK, žalovaný odvolání stěžovatele proti prvoinstančnímu rozhodnutí opět zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že v případě stěžovatele je z hlediska právní teorie počátek běhu objektivní lhůty, a tím i počátek běhu lhůty pro zánik práva, konstruován jako u jednání

pokračujícího či trvajícího. Tento výklad potvrzuje i ustanovení § 220 zákona č. 361/2003 Sb. Jelikož jednání odporující zákonu pokračovalo i po dni účinnosti tohoto zákona, konkrétně po celý rok 2007, je počátkem plynutí objektivní lhůty pro propuštění podle ust. § 42 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. den následující po ukončení jednání v rozporu se zákonem, resp. den následující po učinění oficiálního kroku k ukončení výdělečné činnosti, tedy den následující po podání písemné žádosti jmenovaného o přerušení provozované činnosti. Obě data spadají až do měsíce prosince 2007, rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru stěžovatele bylo vydáno dne 25. 6. 2008 a stěžovateli doručeno dne 26. 6. 2008. Jednoroční objektivní lhůta tak byla dodržena.

Krajský soud v Ostravě se s právním názorem žalovaného ztotožnil. Za rozhodující považoval stejně jako žalovaný právní skutečnost, že posuzované jednání stěžovatele mělo charakter pokračujícího skutku. V případě trvajícího nezákonného skutku je totiž skutková podstata nezákonného jednání naplňována v každém okamžiku jeho trvání. Skutek je považován za dokonáný až ukončením protiprávního jednání a teprve od toho okamžiku běží lhůta pro uložení sankce. V posuzované věci se jednání stěžovatele (výkon ohlašovací vázané živnosti) stalo nezákonným s účinností zákona o služebním poměru, tj. ke dne 1. 1. 2007. Je přitom nesporné, že stěžovatel vykonával zakázanou činnost po celou dobu kalendářního roku 2007. Jednalo se tedy o protiprávní jednání trvající, u něhož je rozhodující právě trvání protiprávního stavu a není rozhodující, kdy následek nastal, ale do kdy trval. Jednoletá objektivní lhůta pro uložení sankce začíná ve smyslu shora uvedeného běžet ode dne, kdy bylo protiprávní jednání dokonáno. V posuzované věci se tak stalo ke dni 31. 12. 2007, právo uložit sankci mohlo být poprvé uplatněno dne 1. 1. 2008. Pokud bylo o propuštění stěžovatele rozhodnuto v průběhu roku 2008, stalo se tak v souladu se zákonem. Na základě uvedeného Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ostravě z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky spatřoval stěžovatel v tom, že se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že počátek objektivní lhůty pro vydání rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru nastal první den následující po učiněném oficiálním kroku k ukončení výdělečné činnosti stěžovatele, a na základě toho dospěl k závěru, že jednoroční objektivní lhůta byla dodržena. Podle stěžovatele je tato úvaha o počátku prekluzivní objektivní lhůty nesprávná a nezákonná. Stěžovatel má za to, že rozhodným dnem pro posouzení počátku prekluzivní lhůty je počátek účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., tj. den 1. 1. 2007. Ustanovení § 210 zákona uvádí, že lhůta k uplatnění práva (tj. práva k vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru) počíná běžet ode dne, kdy toto právo mohlo být uplatněno poprvé. Tímto dnem je tedy v zásadě den, kdy se právo stalo nárokem neboli kdy je actio nata. Není pak rozhodné, z jakého důvodu tak žalovaný neučinil. Prekluzivní lhůta končí dnem 1. 1. 2008. Použitím důkazu per analogia ve vztahu např. mezi povinným a oprávněným při stanovení splatnosti určitého závazku i podle ustálené soudní praxe je první objektivní možnost vykonání práva dána okamžikem, kdy oprávněný mohl nejdříve o splnění požádat, neboli dnem, který následuje po vzniku právního vztahu u závazku sjednaného. Pro počátek promlčecí, resp. prekluzivní lhůty, je

tedy rozhodný den bezprostředně následující po dni, kdy došlo ke vzniku tohoto právního, resp. protiprávního vztahu, nikoli až den, kdy došlo ke splatnosti závazku (tj. učinění oficiálního kroku k ukončení provozování živnosti). Jinými slovy řečeno, počátkem prekluzivní lhůty je den bezprostředně následující po vzniku neslučitelnosti provozování živnosti se statutem příslušníka Policie ČR a nikoli samotné ukončení provozování této činnosti. Stěžovatel zastává názor, že pokud mu bylo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru doručeno dne 26. 6. 2008, nebyla zákonná lhůta dodržena a rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s zákonem. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vzhledem k tomu, že skutkový základ rozsudku Krajského soudu v Ostravě nebyl mezi účastníky sporný, a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2003 Sb. musí být příslušník propuštěn, jestliže porušil omezení stanovená v § 47 nebo § 48. Podle § 48 odst. 2 zákona nesmí příslušník vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle tohoto zákona. Podle § 220 zákona příslušník, kterému byl podle dosavadních právních předpisů udělen souhlas k členství v řídicích nebo kontrolních orgánech právnických osob provozujících podnikatelskou činnost, k výkonu podnikatelské nebo živnostenské činnosti anebo jiné výdělečné činnosti v pracovním nebo obdobném poměru, je povinen bez zbytečného odkladu učinit úkon směřující k ukončení činnosti v souladu s příslušnými zvláštními právními předpisy, podle nichž je tato činnost vykonávána; to neplatí v případech, kdy se jedná o činnosti, které může příslušník vykonávat podle § 48.

Ustanovení § 42 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. vymezuje prekluzivní lhůtu pro doručení rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) tak, že rozhodnutí o propuštění musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.

Podle § 209 zákona č. 361/2003 Sb. dochází v případě uvedeném v ust. § 42 odst. 4 k zániku práva z důvodu, že nebylo ve stanovené lhůtě vykonáno; k zániku práva se přihlídně, i když není v řízení namítán. Podle § 210 zákona lhůta počíná běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé.

Stěžovatel namítl, že počátkem prekluzivní lhůty je podle ust. § 210 zákona č. 361/2003 Sb. den bezprostředně následující po vzniku protiprávního vztahu, tj. neslučitelnosti provozování živnosti se statutem příslušníka Policie ČR, nikoli ukončení provozování této činnosti, jak dovozoval krajský soud.

Nejvyšší správní soud považuje předně za nutné připomenout, že propuštění ze služebního poměru není na rozdíl od kázeňského trestu sankcí, i když fakticky, nikoli právně, by takovéto personální opatření z hlediska některých důsledků mohlo být za určitý druh trestu považováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2005, č. j. 2 As 74/2003-86, publ. pod č. 585/2005 Sb. NSS). I tento negativní následek spočívající v propuštění však stejně jako sankce za správní delikt vyplývá z právní odpovědnosti příslušníka Policie ČR, která v obou případech vzniká v důsledku jeho protiprávního jednání. Její trvání je tak třeba v obou případech posuzovat obdobně.

V projednávané věci je dále podstatné, že výkon podnikatelské činnosti stěžovatele nebyl jednorázovým porušením omezení jeho práva na výkon podnikatelské činnosti stanoveného v § 48 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. Tím, že stěžovatel své podnikání bez zbytečného odkladu po účinnosti zákona, tj. po 1. 1. 2007, v souladu s § 220 neukončil, vytvořil protiprávní stav, který následně udržoval. Zásadní otázkou je zde tudíž právě to, jak má být v tomto případě vyloženo ustanovení § 42 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., tedy jak má být definován okamžik, kdy vznikl důvod propuštění, a v návaznosti k tomu, jak je třeba vyložit ustanovení § 210 zákona, tedy jak má být určen okamžik, kdy mohlo být právo na propuštění příslušníka uplatněno poprvé. Je přitom zřejmé, že možnost prvního uplatnění tohoto práva je spojena právě se vznikem důvodu propuštění. Nejvyšší správní soud podotýká, že § 42 zákona č. 361/2003 Sb. vymezuje důvod propuštění stanovený pod písmenem f) jako jednorázové porušení povinnosti (tj. že příslušník porušil omezení stanovená v § 47 nebo § 48). Je evidentní, že zákon nepamatuje na případy, kdy příslušník vykonával činnost odůvodňující jeho propuštění po určitou dobu, případně kdy tuto činnost stále vykonává v okamžiku, kdy se o ní služební funkcionář dozví. Nejedná se přitom pouze o důvod propuštění podle § 42 odst. 1 písm. f), ale i podle písmene d) tohoto ustanovení, podle něhož příslušník porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v těchto případech je nutno (stejně jako v případě posuzování odpovědnosti za trvající správní delikt) vycházet z teorie trestního práva, která rozlišuje z hlediska časového úseku, v němž byly spáchány, (kromě jednorázových trestných činů) trestné činy pokračující, trvající a hromadné (kolektivní). Je pro ně společné, že trestná činnost trvá po delší dobu a skládá se buď z řady dílčích útoků či spočívá v udržování protiprávního stavu. Trvající trestný čin bývá pravidelně charakterizován jako čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav, jenž posléze udržuje, anebo jímž udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej též vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Trvající trestné činy se posuzují jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud pachatel udržuje protiprávní stav; jde tedy o jediný skutek a jediný trestný čin, který je ukončen teprve okamžikem odstranění protiprávního stavu. Trvající trestný čin se považuje za spáchaný za účinnosti nového zákona, pokud alespoň část protiprávního jednání, jímž byl udržován protiprávní stav, se odehrála za účinnosti nového zákona, a to za podmínky, že toto jednání bylo trestným činem i podle dřívějšího zákona. Trestný čin trvající se počíná promlčovat teprve od okamžiku ukončení trestné činnosti, tj. od okamžiku odstranění stavu, jehož udržování

je znakem trestného činu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44).

Tyto principy je třeba obdobně aplikovat i v projednávaném případě při posouzení odpovědnosti za protiprávní jednání stěžovatele a při posouzení běhu lhůty stanovené pro doručení rozhodnutí o propuštění. Současně je však nutno zohlednit specifika tohoto případu, tedy specifika úpravy zákona č. 361/2003 Sb.

Teorie trestního práva totiž vychází z toho, že postih za trestný čin je důsledkem právní odpovědnosti pachatele, která trvá po celou dobu páchání trestného činu. Teprve ukončením tohoto protiprávního jednání počíná běžet prekluzivní lhůta, jejímž uplynutím zaniká trestnost činu. Zákon č. 361/2003 Sb. však v souvislosti s časovým vymezením možnosti propuštění prvotně nehovoří o trvání právní odpovědnosti příslušníka (byť i zde se nepochybně o důsledek právní odpovědnosti jedná), nýbrž stanoví objektivní a subjektivní lhůtu pro uplatnění postihu jednání spočívajícím v propuštění. Na rozdíl od trestního práva tak zákon č. 361/2003 Sb. počítá se subjektivní lhůtou, která běží od okamžiku, kdy se služební funkcionář o spáchání protiprávního jednání dozví, a která podle teorie správního práva nepochybně musí spadat do průběhu lhůty objektivní stanovené pro samotné uplatnění postihu za protiprávní jednání. To vyplývá i přímo z § 42 odst. 4, neboť logicky lze důvod propuštění zjistit až v okamžiku, kdy vznikl. Z uvedeného vyplývá, že určení počátku objektivní lhůty stanovené zákonem č. 361/2003 Sb. nelze ztotožnit s určením počátku prekluzivní lhůty pro uplatnění práva na postih pachatele trestného činu. V takovém případě by totiž nemohla začít plynout subjektivní lhůta, jestliže by se služební funkcionář dozvěděl o spáchání deliktu již v době páchání protiprávního jednání, tedy v době před jeho ukončením.

Jak bylo již výše uvedeno, je třeba udržování protiprávního stavu považovat za jediný skutek, který je dokonán teprve odstraněním tohoto protiprávního stavu. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud v případě jednorázového porušení povinnosti příslušníka vzniká důvod zakládající jeho propuštění spácháním tohoto jednání, a spáchání skutku je zde okamžikem, kdy může být právo na doručení rozhodnutí o propuštění uplatněno poprvé, je třeba stejně přistoupit i k posouzení počátku objektivní lhůty pro postih trvajících protiprávního jednání. Celou dobu trvání tohoto jednání až do jeho ukončení je tedy rovněž nutno považovat za okamžik, kdy může být právo na doručení rozhodnutí o propuštění uplatněno poprvé. Jinak řečeno, celou tuto dobu je nutno považovat v souladu s ustanovením § 210 zákona č. 361/2003 Sb. za první den objektivní lhůty. Teprve po ukončení protiprávního jednání může dále běžet objektivní lhůta, den následující po odstranění protiprávního stavu je tak druhým dnem této lhůty. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že § 210 zákona č. 361/2003 Sb. stanoví počátek běhu lhůty méně obvyklým způsobem: lhůta počíná běžet již dnem, kdy došlo k události rozhodné pro její plynutí, nikoli až dnem následujícím. Toto řešení bylo nepochybně zvoleno z toho důvodu, aby bylo možné delikt postihnout již téhož dne, kdy byl spáchán.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že ustanovení § 210 zákona č. 361/2003 Sb. je třeba vyložit tak, že okamžik, kdy mohlo být právo na propuštění příslušníka (resp. na

doručení rozhodnutí o jeho propuštění), uplatněno poprvé, trvá po celou dobu páchání protiprávního jednání, tedy po celou dobu, než je jednání ukončeno.

Jedině pomocí tohoto výkladu lze dostát základnímu požadavku, aby bylo možné kdykoli uplatnit důsledky z právní odpovědnosti za protiprávní jednání, které stále trvá. Pokud by soud přisvědčil námitce stěžovatele, že objektivní lhůta začala obvyklým způsobem běžet již prvním dnem jeho podnikání v rozporu se zákonem č. 361/2003 Sb., nemohl by služební funkcionář již po uplynutí jednoho roku pravomocně rozhodnout o jeho propuštění ani v případě, že by protiprávní jednání nadále pokračovalo. Tento závěr je nepřijatelný, neboť objektivní prekluzivní lhůta nepochybně nebyla stanovena proto, aby umožnila takovéto pokračování v protiprávní činnosti, resp. jejím smyslem nepochybně nebylo znemožnit uplatnění následků z odpovědnosti za stále probíhající protiprávní jednání.

Nejvyšší správní soud dodává, že podle důvodové zprávy zákona č. 361/2003 Sb. bylo smyslem vymezení lhůt v § 42 zákona zamezení dlouhodobé právní nejistoty příslušníka o stabilitě služebního poměru. Objektivní lhůta tedy byla stanovena proto, aby rozhodnutí nemohlo být vydáno v podstatě kdykoli po dobu trvání služebního poměru, aby příslušník skutečně nebyl v nejistotě, že se o jeho protiprávním jednání jeho nadřízený kdykoli dozví a zahájí řízení o propuštění ze služebního poměru. Smyslem stanovení lhůty však jistě nebyla ochrana právní jistoty příslušníka, který v protiprávním jednání stále pokračuje. V projednávaném případě je i z vyjádření stěžovatele zřejmé, že si byl vědom své povinnosti výkon podnikání bez zbytečného odkladu po účinnosti zákona č. 361/2003 Sb. ukončit, tedy že si byl od počátku svého protiprávního jednání vědom, že stanovené omezení práv porušuje.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel udržoval vzniklý protiprávní stav až do 31. 12. 2007, provozování jeho živnosti bylo přerušeno teprve od 1. 1. 2008. I dne 31. 12. 2007 šlo stále o jedno a totéž protiprávní jednání, tedy o jeden skutek. Po celou dobu trvala odpovědnost stěžovatele za stále probíhající protiprávní výkon podnikání. Po celou dobu rovněž trval okamžik, kdy mohlo být právo na doručení rozhodnutí o propuštění uplatněno poprvé. Protiprávní jednání stěžovatele bylo ukončeno dne 31. 12. 2007. V souladu s úpravou počítání objektivní lhůty podle § 210 zákona č. 361/2003 Sb. bylo nutné dobu trvání protiprávního stavu až do tohoto dne považovat za první den objektivní lhůty, druhým dnem této lhůty byl den následující po ukončení výkonu podnikání, tj. den 1. 1. 2008. Objektivní lhůta tak skončila dne 30. 12. 2008. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí o propuštění bylo stěžovateli dne 26. 6. 2008 doručeno v zákonem stanovené objektivní lhůtě.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí nezákonností podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci

úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu